

serpentinah morali nadštevili stati v avtobusu in si niso ravno najbolj želeli pogledati resnici »globoko« v obraz.

Preden smo stopili po progu Suhega potoka, ki pelje v zatrep po Zadnji Trenti, nam je uspelo še posneti »gasilsko« za tiste, ki niso bili takrat zraven (bogvedi, če bodo tudi slike).

Potem pa »hajdi« - in že smo mleli pod nogami grobi in drobnozrnati nanos nikjer vidnega potoka. Sem ter tja smo prešli suho strugo, iščoč nežno bledih znakov, da so kdaj hodili tu pred nami vrli markacionisti. In če so kdaj, potem so nalivi večje zabrisali vsakršno sled. Le tam, ko je pot že pomolela iz širokega korita, se je rdeče-belo pobilsknilo.

TAM JE RAJ NA ZEMLJI!

Nekomu je zmanjkalo moči. Saj ni, da bi o tem kaj dosti govorili. Tovarištvo v hribih pred vsem zdrži; prav to so lahko dokazali tisti požrtvovalni fantje, ki so ga pospremili v izhodišče. Potlej se pot povzpne med balvani in odlomljenimi čeljustmi, ki jih je nanese izpod Skutnika, v breg

V koncu in čezenj, po prvih klinih do znamenja ob poti. Pomni: Vedno ti zdrse tam in takrat, ko najmanj pričakuješ!

V globini pod stezico vabita šum in pršenje ne-presušnega izvira, ki pada v skoku do smagdnega tolmana. Morda vabijo spletične vil utrujene in žejne. Gorje tistemu, ki se da zaveštil!

Ostali, ki gredo po pravi poti, morajo čez planino Zapotok.

»La divina comedia!« Verjetno je res, da je raj na zemlji in kakor je tožil Goriški slavček, je košček paradiža prav tu, v objemu Jelenka, Zagorelca in Srebrnjaka, sam Grintavec Bavški mu daje hlad in senco.

Zelene trate, polne cvetoče planinske detelje in lanu, zvončnic in visokega vaneža obkrožajo opustel planinski stan, polpodrto domovanje zdavnaj odseljenih planšarjev in njihovih ovac.

Zagotovo so se v skodelah bistrih studencev tudi drobnica in njihovi čuvaji zlahka odžejali - enako kot se je naša skupina, ki je bila potrebna tudi griljajev iz popotne malhe.

Žičnica Golobar - gozdarski muzej na prostem

Pri Bovcu v Trenti je bila konec maja ob Tednu gozdov otvoritev žičnice Golobar, ki jo je Soško gozdno gospodarstvo v sodelovanju s Triglavskim narodnim parkom in s pomočjo sponzorjev (ATC Bovec, Zavarovalnica Triglav, o. e. Nova Gorica) letos uredilo kot gozdarski tehnični spomenik. Poleg tolminskega župana **Viktorja Klanjščka**, direktorja TNP **Janeza Bizjaka** in direktorja SGG Tolmin **Janeza Rota** so bili na otvoritvi tudi nekateri lokalni predstavniki krajevnih skupnosti in turističnih društev ter osnovne šole.

Transport s krožnimi gravitacijskimi žičnicami je bil več kot pol stoletja najbolj izpopolnjen način transporta lesa iz alpskih gozdov. Šele v zadnjih dvajsetih letih so v te namene gozdarji razvili motorne gozdarske vitle. Golobarska žičnica je bila ena od zadnjih še delujočih gravitacijskih žičnic, danes pa je eden od redkih ohranjenih takšnih objektov v Sloveniji. - Žičničarstvo ima na Bovškem zelo bogate tradicije, saj je bila žičnica Golobar izviren tip krožnih gravitacijskih žičnic, imenovan »Tolminka«.

Objekt bo v prihodnje služil v turistične namene in obenem za stike gozdarstva z javnostjo na tem območju, saj želijo gozdarji slovenski gozd, ki pokriva več kot pol Slovenije, bolj približati tako Slovencem kot tujcem. Od turističnega trženja je sedaj odvisno, kako bodo objekt vključili v alternativne turistične programe. Gozd je namreč ena od najpomembnejših

Golobarska žičnica - edinstven muzej v naravi.

alternativnih turističnih ciljev v Sloveniji, saj so naše gore in morje premajhne celo za Slovence.

Golobarska žičnica je bila dolga 2100 metrov, višinska razlika med spodnjo in zgornjo postajo pa je bila 638 metrov. Dnevno je lahko prepekljala več kot 100 kubikov lesa, od leta 1956 do 1968 pa so po njej spravili 30.000 do 40.000 kubikov lesa.

Sicer pa je golobarsko žičnico v letih 1931 do 1935 postavilo podjetje Balant-Kosmač zaradi izkoriščanja obsežnih gozdov na Golobarju. Do leta 1942 je bila v različnih zasebnih rokah, leta 1949 jo je prevzelo Gozdno gospodarstvo Tolmin, leta 1969 so jo zadnjič pognali zaradi transporta žičnega žerjava v Meline, od koder so z njim spuščali les na cesto, leta 1989 so z žičnice zaradi varnosti odstranili nosilno žico in popravili spodnjo postajo, letos pa so objekt uredili v turistične namene.

Edo Kozorog